

Catherine, prinses van Wales

ROBERT JOBSON

CATHERINE

PRINSES VAN WALES

DE BIOGRAFIE

Vertaald door Martine Both en Margreet de Boer

ISBN 978-90-492-0539-3

ISBN 978-94-023-2481-5 (e-book)

NUR 320

Oorspronkelijke titel: *Catherine, the Princess of Wales: The Biography*

Vertaling: Martine Both en Margreet de Boer

Omslagontwerp: Jake Cook, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Samir Hussein / Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© Robert Jobson 2024

Originally published in the English language in the UK by John Blake Publishing,
an imprint of Bonnier Books UK Limited, London

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

<i>Voorwoord</i>	9
<i>Inleiding</i>	15
1 Een gelukkige jeugd	21
2 Van vriendschap naar liefde	33
3 Het grote wachten	44
4 Op onze manier	56
5 Bekroond met een kus	71
6 Eerste stappen	81
7 De morbide jacht	93
8 Boy George	102
9 Nieuwe koninklijke familie	114
10 Wij vijven	128
11 Familievete	140
12 Herinneringen kunnen verschillen	151
13 De oprechte liefdadigheid	161
14 We komen elkaar weer tegen	175
15 Het einde van een tijdperk	187

16	Geen makkelijk rolmodel	202
17	Oost west, thuis best	211
18	De vormende jaren	225
19	Kritische geluiden	238
20	Het koninklijke labrynt	253
21	Reden tot zorg	264
22	Het hart van de familie	278
	<i>Prinsessen van Wales</i>	287
	<i>Appendix</i>	293
	<i>Verder lezen</i>	303
	<i>Dankwoord</i>	305
	<i>Noten</i>	309

*Er is geen handleiding, geen goed of verkeerd. Je moet het zelf
uitvinden en zo goed als je kunt voor je gezin zorgen.*

Catherine, prinses van Wales, in een toespraak over moeder zijn
op het Royal College of Obstetricians and Gynaecologists

23 maart 2017

Voorwoord

Voor iedereen die met deze ziekte te maken heeft, in welke vorm dan ook, geef de moed niet op en blijf hopen. Je bent niet alleen.

Catherine, prinses van Wales

Donderdag 22 maart 2024, 18.00 uur
BBC News at Six, met Sophie Raworth

‘De prinses van Wales heeft zojuist aangekondigd dat ze wordt behandeld voor kanker. Hier volgt een zeer persoonlijke boodschap, die zojuist is vrijgegeven, waarin ze uitlegt wat er de afgelopen weken is gebeurd.’

Ik wil van deze gelegenheid gebruikmaken om u persoonlijk te bedanken voor al die geweldige steunbetuigingen en voor uw begrip tijdens mijn herstel van een operatie. De afgelopen maanden zijn ongelooft zwaar geweest voor ons hele gezin, maar ik had een fantastisch medisch team dat goed voor me heeft gezorgd, waar ik heel dankbaar voor ben.

In januari onderging ik in Londen een zware buikoperatie. Op dat moment was men van mening dat mijn aandoening geen kanker was. De operatie was succesvol. Uit onderzoek na de operatie bleek echter dat er kankercellen aanwezig waren.

Mijn medisch team adviseerde me om een preventieve chemokuur te ondergaan en ik zit nu in de beginfase van deze behandeling.

Het was natuurlijk een enorme schok en William en ik hebben er alles aan gedaan om deze ontwikkeling in het belang van ons jonge gezin in de familiekring te verwerken. U kunt zich voorstellen dat dit tijd heeft gekost. Het heeft mij tijd gekost om te herstellen van een zware operatie zodat ik kon beginnen met de behandeling. Maar het belangrijkste is dat we tijd nodig hadden om het allemaal op een passende manier uit te leggen aan George, Charlotte en Louis en hen ervan te verzekeren dat ik weer beter zal worden. Ik heb ze gezegd dat het goed met me gaat en dat ik elke dag sterker word door me te concentreren op de dingen die me helpen om te genezen: in mijn geest, lichaam en ziel.

William was al die tijd mijn grote steun en toeverlaat. Maar ook de liefde, steun en vriendelijkheid die ik van zovelen van u heb mogen ontvangen. Het betekent zoveel voor ons allebei. We hopen dat u begrijpt dat wij als gezin nu tijd, ruimte en privacy nodig hebben voor het afronden van mijn behandeling. Mijn werk heeft me altijd veel vreugde en voldoening gegeven en ik kijk ernaar uit om de draad weer op te pakken wanneer ik daartoe in staat ben, maar nu moet ik me concentreren op een volledig herstel.

In deze tijd denk ik ook aan iedereen wiens leven door kanker is getroffen. Voor iedereen die met deze ziekte te maken heeft, in welke vorm dan ook, geef de moed niet op en blijf hopen. Je bent niet alleen.

Op deze manier hoorde een geschokt land na weken van speculaties dat Catherine, prinses van Wales, behandeld werd voor kanker. In haar televisietoespraak kwam de toekomstige koningin vastberaden over. Het was een bewijs van haar moed, niet omdat ze geen angst liet zien maar juist ondanks haar angst. De wereld keek toe hoe de prin-

ses over haar zorgen om haar gezin sprak. Sommigen zagen het op hun telefoon of televisiescherm, anderen bij Canada Gate naast Buckingham Palace, waar televisieploegen zich hadden verzameld om het nieuws live te verslaan. In de video die twee dagen eerder in Windsor was opgenomen door een cameraman van de BBC onthulde Catherine, die in haar eentje op een tuinbank zat omringd door narcissen en lentebloesem, gekleed in een zwart-witte trui met ronde hals en met nauwelijks make-up op, dat ze was begonnen aan een ‘preventieve chemokuur’.

De volgende dag spraken de Britse kranten over de moed van de prinses en de wrede onverschilligheid van het lot, die ons herinneren aan de menselijke kwetsbaarheid onder kronen en titels. *The Times* kwam met een hoofdartikel met de titel ‘Catherines moed’, waarin werd gezegd dat ‘de prinses van Wales medeleven en privacy verdient tijdens haar herstel van kanker’.

Het artikel ging verder: ‘Het nieuws, dat door de prinses zelf in een korte video kalm aan het publiek werd meegedeeld, is een pijnlijke herinnering aan de grilligheid van kanker die toeslaat zonder rekening te houden met leeftijd, rang of omstandigheid. Zo kort na de bekendmaking van koning Charles dat bij hem kanker was vastgesteld, moet iedereen de koninklijke familie de privacy en aandacht gunnen die haar toekomst in deze dubbel zo moeilijke tijd.’

The Sun gebruikte soortgelijke bewoordingen in zijn eigen hoofdartikel en schreef: ‘Onze harten gaan uit naar Kate, William, George, Charlotte, Louis en de rest van haar familie.’

Na de aankondiging stroomden de steunbetuigingen aan de prinses binnen. De Britse premier Rishi Sunak was een van de eersten die op het nieuws reageerden. ‘De prinses van Wales kan tijdens haar verdere herstel rekenen op de liefde en steun van het hele land,’ zei hij. ‘Ze heeft grote moed getoond met haar verklaring van vandaag.’ Sir Keir Starmer, de leider van de Labour Party, verklaarde: ‘Elk geval

van kanker is schokkend. Maar dit nieuws zal extra stressvol zijn geweest door de lugubere speculaties die de afgelopen weken de ronde hebben gedaan.’ Ook president Joe Biden legde een hartelijke verklaring af: ‘Prinses Kate, Jill en ik sluiten ons aan bij de miljoenen mensen over de hele wereld die bidden voor uw volledige herstel.’ Zijn vrouw, dr. Jill Biden, tweette simpelweg: ‘U bent dapper en we houden van u. Jill.’

Het tumult dat was ontstaan door Catherines afwezigheid in de openbaarheid liet zien hoe belangrijk haar rol was binnen de koninklijke familie. Het nieuws dat ze in het ziekenhuis was opgenomen trok wereldwijd de aandacht en de onthulling dat ze van plan was om na Pasen haar koninklijke taken weer op te nemen, veroorzaakte een golf van speculaties over haar gezondheid en de soliditeit van haar huwelijk. Te midden van deze storm van giswerk riep Buckingham Palace op om de privacy van de prinses te respecteren, maar dit maakte de intensiteit van de fascinatie en de bezorgdheid van het publiek alleen maar groter. Het terugtrekken van een moederdagfoto als gevolg van digitale manipulatie en Catherines daaropvolgende verontschuldiging voegden nog meer lagen toe aan het drama dat zich aan het ontvouwen was.

De vloedgolf van gissingen werd nog groter door het nieuws dat er een poging was gedaan om in de kliniek in Londen haar medische gegevens in te zien en bereikte een hoogtepunt met Catherines dappere videoverklaring. Door haar waardige aankondiging kon de waarheid een einde maken aan de wildgroei van geruchten. Sociale media en bepaalde mainstreammedia leken de prinses met al hun geruchten in het nauw te drijven. Maar haar video bleef niet zonder gevolgen en leidde tot verontschuldiging van de media die haar omstandigheden te licht hadden opgevat. Stephen Colbert, presenter van het CBS-televisieprogramma *The Late Show with Stephen Colbert*, betuigde zijn spijt over opmerkingen waarin hij de draak had gestoken met de prinses en de geruchten. In zijn show sprak

Colbert over de aard van zijn werk en erkende dat er een subtiele grens was tussen komedie en gevoeligheid.

Uit Catherines kwetsbaarheid ontstonden een collectieve kracht en breed gedeeld medeleven die het land en daarbuiten verenigden in hoop en solidariteit met haar, William en hun gezin.

Inleiding

Toen Kate Middleton een kind was, leek het zo goed als onmogelijk om prinses te worden. Dat was een positie die was voorbehouden aan buitenlandse koningskinderen of dochters van adel, aristocraten zoals Lady Diana Spencer, die vijf maanden voordat Catherine werd geboren met prins Charles trouwde.

In deze eeuw is het beeld van de monarchie in binnen- en buitenland echter sterk veranderd. Koninklijke huwelijken – ‘een briljante verbeelding van een universeel feit, dat als zodanig de mensheid in zijn greep houdt’, volgens de victoriaanse schrijver Walter Bagehot – zijn niet langer verbintenissen tussen mensen uit een bepaalde klasse.

In mei 2004 trouwde de in Australië geboren niet-adellijke Mary Donaldson, van Schotse afkomst, met de Deense kroonprins Frederik tijdens een ceremonie in de Onze-Lieve-Vrouwekerk in het centrum van Kopenhagen, die werd bijgewoond door tientallen koninklijke hoogheden en hoogwaardigheidsbekleders uit de hele wereld. De prins ontmoette de studente uit Tasmanië tijdens de Olympische Spelen van 2000 in Sydney toen hij de Slip Inn-bar binnenging waar ze aan het werk was. Koningin Margrethe II van Denemarken, de

langst regerende monarch van Europa, deed na tweeënvijftig jaar onverwacht afstand van de troon en op 14 januari 2024 werd prinses Mary als vrouw van de nieuwe koning Frederik x koningin Mary.

In buurland Noorwegen was het in augustus 2001 gesloten huwelijk van kroonprins Haakon een stuk controversiëler. De Noorse troonopvolger trouwde met een gewone burger die tot dan toe Mette-Marit Tjessem Høiby heette en door haar huwelijk kroonprinses Mette-Marit werd. De koninklijke bruid was een voormalig serveerster en alleenstaande moeder van haar toen vierjarige zoon. Ze ontmoette de prins in 1999 via gemeenschappelijke vrienden en ze kondigden in december 2000 hun verloving aan. Acht maanden later trouwden ze en in de tijd tot het huwelijk woonden ze samen, wat ook al controversieel werd gevonden. De prinses sprak openlijk over haar 'wilde' verleden en vroeg de media haar een nieuwe start te gunnen.

Toen was Groot-Brittannië aan de beurt. Op de universiteit van St Andrews maakte Kate Middleton, studente kunstgeschiedenis, in 2001 opnieuw kennis met haar toekomstige echtgenoot prins William, troonopvolger van Groot-Brittannië, en werd later verliefd op hem. Ze kenden elkaar al uit hun schooltijd, toen ze allebei op privéscholen zaten: hij op Eton en zij op Marlborough. 'In die tijd was er veel sociaal contact en ze kenden elkaar,' zei een bron dicht bij de familie. Ook zij braken met de 'traditie', hadden lange tijd verkering en woonden samen voordat ze op 29 april 2011 trouwden in Westminster Abbey.

In de hele Britse en Europese geschiedenis werden koninklijke huwelijken zowel door vorsten als door regeringen gebruikt als een nuttig instrument om strategische allianties veilig te stellen. De verbin-tenissen werden vaak om politieke redenen gesloten en werden beklonken terwijl de betrokkenen nog minderjarig waren of zelfs jonge kinderen. Huwelijken bij volmacht waren schering en inslag aan de Europese hoven in de middeleeuwen en later. Liefde tussen de

twee deelnemers, als die al opbloeide, werd gezien als een onverwachte bonus en zeker niet als een noodzaak.

Vaak werden de gevoelens van de individuen totaal genegeerd, wat leidde tot wanverhoudingen en verdriet voor degenen die in zulke verbintenissen gevangen zaten. Anderen maakten gewoon het beste van de situatie. Dit verklaart misschien waarom zo veel vorsten er minnaressen op na hielden en hun echtgenotes geheime affaires hadden. Het werd grotendeels geaccepteerd als onderdeel van de overeenkomst. Van alle partijen werd verwacht dat ze discreet waren en de status quo niet verstoorden.

In het Britse beeld van rangen en standen betekent het begrip 'gewone burger' iemand die geen erfelijke titel heeft of tot de adel behoort, in wezen een persoon die geen deel uitmaakt van een aristocratische familie of de adelstand. Eeuwenlang werd het in het Verenigd Koninkrijk en in heel Europa als onaanvaardbaar beschouwd dat mensen van koninklijke bloede trouwden met gewone burgers. Daarom waren dergelijke huwelijken – meestal uit liefde geboren – zeldzaam en als ze plaatsvonden werden ze in hogere kringen met afkeuring bekeken. Deze 'morganatische' huwelijken gingen gepaard met allerlei juridisch bindende voorwaarden. De meest draconische was dat de echtgenoot of eventuele kinderen uit het huwelijk bij wet geen koninklijke titel, status of privileges konden erven.

Aan het begin van de twintigste eeuw keerde het politieke tij echter en ook het sociale landschap veranderde. De Eerste Wereldoorlog maakte een einde aan het machtsspel van het koninklijk koppelen, zoals dat nog werd beoefend door koningin Victoria. Ze was in het derde deel van de negentiende eeuw immers de matriarch van Europa en had volop gebruikgemaakt van de macht die dat haar en haar land verschafte. Toen het einde van haar lange regeerperiode naderde, had ze meer dan dertig kleinkinderen en hun huwelijken, waarvan ze er veel persoonlijk tot stand had gebracht, hadden meegeholpen aan het behoud van de wereldwijde invloed van Groot-Brittannië.

Victoria's dood in 1901 betekende het einde van dit soort bemoeizuchtige huwelijksdiplomatie. Haar opvolger Edward VII richtte zich meer op diplomatieke verdragen zoals de Entente Cordiale in 1904, waar hij een sleutelrol speelde en waardoor er een einde kwam aan de vijandigheid tussen Groot-Brittannië en Frankrijk. Het maakte later de weg vrij voor hun diplomatieke samenwerking tegen de Duitse druk in het decennium voorafgaand aan de Eerste Wereldoorlog.

Voordat Groot-Brittannië op 28 juli 1914 de oorlog in ging, waren meer dan twintig landen in Europa een monarchie, met een koning of koningin of een vorstelijk figuur van vergelijkbare statuur als staatshoofd. Na de oorlog, waarin meer dan 9 miljoen van de 60 miljoen manschappen sneuvelde, eisten de mannen die terugkeerden van de loopgraven en de thuisblijvers die geliefden hadden verloren radicale politieke veranderingen.

Monarchieën vielen als dominostenen en vier grote rijken stortten in: het Russische Rijk in 1917, het Duitse en het Oostenrijks-Hongaarse in 1918 en het Ottomaanse Rijk in 1922. Onafhankelijke republieken werden gevormd in Oostenrijk, Tsjechoslowakije, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije en Turkije. De arbeidersklasse wilde gehoord worden, wilde af van de oude orde en eiste in plaats daarvan gekozen leiders die verantwoording aan hen moesten afleggen. Er kwamen republieken en de monarchen die nog op hun troon zaten stemden in met verandering, of ze riskeerden omvergeworpen te worden zoals tsaar Nicolaas II in Rusland was overkomen.

De groep Duitse prinsessen die altijd als geschikte koninklijke bruiden werden gezien, was tegelijk met de rechten van de landadel aan het slinken. Gezien het feit dat Groot-Brittannië de voorgaande vier jaar meedogenloos tegen de Duitsers had gevochten, werd koning George V sterk aangeraden om zijn familienaam Saksen-Coburg-Gotha te laten vallen en te veranderen in Windsor. Hij vond het ook beter dat zijn zonen Britse bruiden kozen en niet de dochters van gevallen 'despoten'.

Dit betekende dat Lady Elizabeth Bowes-Lyon, een Schotse aristocrate die afstamde van het Schotse koningshuis, werd gezien als de perfecte bruid voor de tweede zoon van de koning, Albert, in de familie bekend als Bertie, hertog van York, en later koning George VI. Het was een bijzonder goede match, want Elizabeth werd de sturende kracht achter haar stotterende en pijnlijk verlegen vorst, de redder van de monarchie na de abdicatiecrisis van 1936 en een baken van hoop tijdens de Tweede Wereldoorlog.¹

Kate Middletons voorvaderen kwamen voornamelijk uit de Engelse arbeiders- en middenklasse. Tot haar voorouders behoorden mijnwerkers, timmerlieden en landarbeiders, wier levens ver af stonden van haar eigen bevoorrechte jeugd. Maar haar stamboom bevatte ook invloedrijke figuren als William Petty Fitzmaurice, graaf van Shelburne, de Anglo-Ierse Whig-staatsman. Hij was de Britse premier die in 1783 met succes een vredesverdrag sloot met George Washington, waarmee er een einde kwam aan de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog en het Britse bestuur over de Amerikaanse koloniën. Toen Kate in 2011 met prins William trouwde behoorden de koninklijke tegenstanders van een huwelijk buiten de aristocratie al tot een ver verleden, maar ze was voor het grote publiek nog steeds een ‘gewoon burgermeisje’. Ze werd Hare Koninklijke Hoogheid Catherine, hertogin van Cambridge, omdat William door koningin Elizabeth II hertog van Cambridge was gemaakt. Op 9 september 2022 werd ze prinses van Wales, de tiende pas sinds 1328, toen haar man William door zijn vader, Charles III, bij diens troonsbestijging werd benoemd tot prins van Wales. Deze eretitel, gegeven bij het huwelijk, wordt meestal maar niet altijd gedragen door de vrouw van de troonopvolger van de Engelse en later de Britse troon. De drager van de titel is voorbestemd om de volgende koningin-gemalin van het land te worden.²

1

Een gelukkige jeugd

*Als kind brachten we veel tijd buiten door en dat is iets wat
ik heel belangrijk vind.*

Catherine in gesprek met Giovanna Fletcher in haar podcast
Happy Mum, Happy Baby

De evolutie van Kate Middleton naar hertogin van Cambridge en nu naar HKH Catherine, prinses van Wales, is in ieder opzicht opmerkelijk. Als ze vijftig jaar eerder was geboren, zou zo'n traject onmogelijk zijn geweest, zoiets gebeurde alleen in sprookjes. Maar hoewel er geen sprake was van een glazen muiltje dat alleen aan háár slanke voet paste, is haar verhaal in veel opzichten een moderne versie van Assepoester.

Catherine was geen onderdrukt meisje dat door haar boze stiefmoeder werd uitgebuit en er is geen toverfee te bekennen, maar ze steeg wel met de snelheid van een komeet. Ze werd geboren op een koude winterdag op 9 januari 1982 in het Royal Berkshire Hospital in Reading. Haar ouders, Michael en Carole, wachtten tot de zomer met de doop van hun eerste kind, Catherine Elizabeth Middleton. Dit gebeurde op 20 juni 1982 in St Andrew's, Bradfield,¹ een schilderachtige, als beschermd monument aangemerkte parochiekerk uit de veertiende eeuw in Berkshire.

Die zomer was Adam Ants 'Goody Two Shoes' de grote hitsingle die overal in het land uit autoradio's schalde. Vrouwen droegen 'po-

wer suits' met grote schoudervullingen en hadden hoog getoupeerd haar. Bij mannen waren matjes in de mode, samen met het spijkerpak. Margaret Thatcher, de eerste vrouwelijke premier van Groot-Brittannië en leider van de Conservative Party, was volop in het nieuws door de op het eerste gezicht glorieuze Britse militaire overwinning op Argentinië in de Falklandoorlog. De inflatie was opgelopen tot 9,1 procent en de werkloosheid steeg tot meer dan 3 miljoen mensen.

Te midden van alle onrust op Fleet Street, waar de meeste nationale kranten toen gevestigd waren, ging de grootste aandacht van de redacteurs naar één verhaal: de ophanden zijnde komst van het eerste kind van Charles en Diana. Precies op tijd verwelkomde het koninklijk paar op 21 juni 1982 hun blonde zoontje met een gewicht van 3,2 kilo.

De prins en prinses leken het toonbeeld van geluk op de trappen van de Lindo Wing van St Mary's Hospital in Paddington, maar dat was bedrieglijke schijn. Diana had pijn en moest worden ingeleid omdat ze de druk van de pers niet langer aankon, zelf zei ze daarover 'het werd ondraaglijk'. Ze onthulde: 'Het was alsof iedereen elke dag op me lette.'² Een paar dagen later maakten de prins en prinses, nadat ze de koningin hadden ingelicht, bekend dat ze hun zoon William Arthur Philip Louis hadden genoemd. Hij was de tweede in lijn voor de troon en de toekomstige koning van Groot-Brittannië.

Er stonden geen stalen hekken of fotografen voor het ziekenhuis toen Michael en Carole Middleton baby Catherine mee naar huis namen, maar ze werd net zo zeer verwelkomd en gekoesterd door haar eigen familie. Ze was een pienter, mooi kind en werd opgevoed door haar hardwerkende ouders, die allebei een goede baan hadden in de opkomende luchtvaartindustrie. Toen Catherine ongeveer twee jaar oud was, maakte haar vader Michael promotie en kreeg een hogere managementfunctie als dispatcher bij British Airways. Het enige addertje onder het gras was dat hij voor deze functie naar Amman, Jor-

danië, moest verhuizen. Met een contract van tweeënhalf jaar op zak gingen ze deze uitdaging met open vizier aan. Ze zagen het als een spannend avontuur en na rijp beraad namen Michael en Carole de beslissing om met het hele gezin expats te worden.

Het was een gewaagde zet omdat er in Jordanië grote politieke onrust was. Er waren overal onlusten en Amman was het centrum van serieuze massaprotesten. Op de Yarmouk Universiteit in Irbid, ten noorden van Amman, vroegen de studenten massaal om verandering. Deze onvrede over armoede en inflatie dreigde het bewind van koning Hoessein te destabiliseren. Hoewel hij een constitutioneel monarch was en geen absoluut heerser zoals in de buurlanden, behield Hoessein belangrijke uitvoerende en wetgevende bevoegdheden en had hij laten zien dat hij niet bang was om die te gebruiken als hij onder druk werd gezet.³

Hoewel Michael een fatsoenlijk salaris had als senior manager, aangevuld met een verhuisvergoeding, leefde zijn gezin niet echt luxueus. Vanaf mei 1984 huurden ze een bescheiden villa met drie slaapkamers voor driehonderd pond per maand in de wijk Um Uthaina, een elegante buurt in het district Zahran in het zuidwesten van Amman, die na hun vertrek werd omgebouwd tot een kinderkliniek. Het was echter een 'heel gelukkige tijd' voor het gezin, ondanks het feit dat Michaels rol bij British Airways nogal veeleisend was. Eenmaal moest hij met kerst in Jordanië blijven terwijl Carole en hun jonge dochters, Catherine en Pippa, terugkeerden naar het Verenigd Koninkrijk, naar hun huis in het dorp Bradfield Southend, in Berkshire.⁴

Nicola Nijmeh, de eigenaresse van de villa, die kinderarts werd en van het oude huis een kliniek maakte, had goede herinneringen aan Michael die toen voornamelijk op de luchthaven van Amman werkzaam was. Ze herinnerde zich: 'Hij droeg altijd een witte korte broek en reed in een witte Toyota met een opvallend BA-embleem.' Hana Hashweh, een Jordaanse BA-agent die met Middleton samen-

werkte, zei dat hij ‘actief was, door en door eerlijk en een baken van integriteit’.⁵

Toen Catherine drie jaar oud was, werd ze op haar vooruitstrevende kleuterschool ondergedompeld in een levendige mix van culturen. Haar klasgenootjes kwamen uit verschillende delen van de wereld, waaronder Jordanië, Groot-Brittannië, Japan, India, Indonesië en Amerika, waardoor ze te maken kreeg met een breed scala aan achtergronden en tradities. Haar eigen klas bestond uit slechts twaalf leerlingen, maar de grotere groep kwam elke ochtend samen om de basisbeginselen van het Arabisch te leren, wat haar vroege culturele opvoeding verder verrijkte.

Sahera al Nabulsi, de visionaire lerares die de Assahera-kleuterschool had opgericht, vertelde dat de kinderen samen een kring vormden en versies van ‘Incy Wincy Spider’ opzegden in zowel het Engels als het Arabisch. ‘Om hun Arabisch te verbeteren, verdiepten we ons in een vers uit de Koran,’ herinnert Sahera zich. ‘En dan vertelden we over de metgezellen van de Profeet, zoals Omar ibn al-Chattab, om de waarde van respect en liefde te benadrukken.’⁶ De religieuze feestdagen die op de school werden gevierd waren dan ook een bonte culturele cocktail. Met Kerstmis nam mevrouw Al Nabulsi de rol van kerstman op zich. Eid al-Fitr daarentegen, het Suikerfeest, dat het einde markeert van de ramadan, werd opgeluisterd met tromgeroffel.

Het betekende dat Catherine, die vaker heeft betoogd dat de ervaringen in de vroege kinderjaren bepalend zijn voor iemands volwassen leven, de helft van haar kindertijd in een vreemd land doorbracht, ondergedompeld in verschillende culturen met leeftijdsgenoten uit een groot aantal landen en met verschillende geloofsovertuigingen. Experts zeggen dat kinderen die op jonge leeftijd met zo’n diversiteit in aanraking komen, betere en sterkere sociale vaardigheden verwerven en ontvankelijker zijn voor mensen die een andere taal spreken dan hun ouders, en een groter cultureel bewustzijn aan de dag leggen